

BOEK 1
VROUWEN *van de* WILDERNIS

GABRIELLE MEYER

ROMAN

Lady
CHARLOTTE'S
VLUCHT

*Een vrouw die alles riskeert,
een verboden reis en een hart
dat zich niet laat temmen*

1

*Montreal,
Mei 1803*

De regen sloeg Charlotte in het gezicht en maakte haar hoed slap, maar dat viel haar amper op toen ze van het schip stapte, groezelig en vreselijk mager na wekenlang zeeziek te zijn geweest. Ze voelde de grond onder haar voeten nog steeds op en neer gaan, waardoor haar maag weer net zo kolkte als de eindeloze oceaan die ze zojuist was overgestoken.

Ergens midden op de oceaan was ze achttien geworden.

Montreal strekte zich voor haar uit en leek op Londen, met kades vol venters en werklui en modderige, smalle straten. De houten steigers stonden vol met vracht en mannen en vrouwen prezen hun waren aan bij degenen die van de schepen stapten.

‘*Poisson à vendre.*’ Een kloeke, Franse vrouw duwde een vis in Charlottes gezicht, waarmee ze wilde laten zien dat de vis vers was, ondanks dat de stank iets anders suggereerde.

De geur vermengde zich met Charlottes duizeligheid en direct raakte ze haar karige lunch weer kwijt op de steiger.

‘*Pardon.*’ Charlotte verontschuldigde zich en wendde haar gezicht af van de vis, in een poging wat frisse lucht te krijgen. Maar het maakte niet uit, want de geuren van de haven drongen zich van alle kanten aan haar op.

Met een afkeurende blik liep de Franse vrouw weg van Charlotte, waarbij er godslasterlijke woorden over haar dunne lippen kwamen.

Charlotte veegde wanhopig haar mond af. Ze had geen tijd om vernederd te worden – ze moest Reid McCoy zien

te vinden voordat het te laat was. Zonder geld om een kamer te huren, zou ze afhankelijk zijn van zijn goedheid, als hij tenminste nog steeds in Montreal was en niet alweer op de terugweg naar Grand Portage. Het enige vaartuig dat uit Londen vertrok op de ochtend dat Charlotte haar overtocht boekte, had een tussenstop gemaakt in New York, waardoor ze later in Montreal was aangekomen dan ze had gehoopt.

Maar nu was ze hier en ze mocht geen tijd meer verliezen.

'Excusez-moi.' Charlotte rende achter de visvrouw aan en vroeg in het Frans: 'Pardon. Weet u waar meneer Reid McCoy woont?'

De vrouw draaide zich om naar Charlotte en zei ook in het Frans: 'Ben je van plan om een vis te kopen?'

Charlotte hief haar vuile handen op en schudde haar hoofd. 'Ik heb geen geld.'

'Dan heb ik geen informatie.' De vrouw baande zich een weg door de menigte, weg van Charlotte.

'Alstublieft,' smeekte Charlotte die haar achternaliep. 'Ik zou betalen als ik geld had, maar ik ben blut. Ik moet meneer McCoy vandaag nog vinden.'

De Franse vrouw wachtte niet op Charlotte en verdween in de menigte. Charlotte huiverde en trok haar omslagdoek strakker om zich heen. Ze verlangde naar een bad en een comfortabel bed, maar vreesde dat beide haar niet waren gegund. Het was weken geleden dat ze goed had geslapen. Ze was steeds op haar hoede geweest, bedacht op elk geluid van een zeeman die haar kooi zou kunnen binnenstropelen. Ze was God dankbaar dat meneer en mevrouw Ames samen met haar de oceaan waren overgestoken. Maar nadat zij in New York van boord waren gegaan, was Charlotte op zichzelf aangewezen. Ze had haar enige andere jurk en de tas moeten verkopen voor een beetje eten.

Het enige wat ze nu nog had, waren de afgedragen kleren aan haar lijf.

Een man hield haar tegen. 'Wilt u informatie over meneer

McCoy?’ vroeg hij in het Frans. Zijn donkerbruine krullen staken onder zijn rode pet vandaan en hij droeg dezelfde kleding als zo veel andere mannen op de kade: een te groot, wit overhemd dat in een korte, donkere broek was gestopt, en een rode sjerp rond de taille. De zorgen van de wereld hadden nog geen rimpels op zijn gezicht achtergelaten of zijn blik verhard.

‘Weet u waar ik hem kan vinden?’

‘Hij woont daarboven.’ De man wees naar een straat die steil omhoog liep, een heuvel op. ‘Het is een stenen huis met een rode deur en een hek eromheen, en een net zo rode poort.’ Hij fronste. ‘Het is een heel eind. Zal ik met u meelopen?’

Snel schudde ze haar hoofd, want ze wilde niet meer aandacht trekken dan noodzakelijk was. ‘Nee, dank u.’

Charlotte begon naar de straat te lopen die hij had aangeezen en botste tegen een stapel rieten manden op, vlak bij een broodkraam. Ze greep ze vast om te voorkomen dat ze omvielen en verontschuldigde zich tegenover een grote man die in het Frans tegen haar begon te schreeuwen. Terwijl ze achteruitdeinsde, landde haar blik op een man vlak bij het schip dat ze zojuist had verlaten en abrupt bleef ze staan.

Roger.

Hij stond te praten met een matroos die knikte en in haar richting wees.

Charlotte draaide zich direct om en tilde haar omslagdoek over haar hoed. Haar hart bonsde zo luid, dat ze bang was dat het er binnen de kortste keren mee zou stoppen. Allerlei vragen dwarrelden door haar hoofd en brachten haar in verwarring. Ze probeerde een plas te ontwijken, maar stapte er juist middenin.

Het oponthoud in New York had het schip van Roger waarschijnlijk net genoeg tijd gegeven om vóór haar in Montreal aan te komen, iets waarvoor ze al bang was geweest. Zou hij al bij meneer McCoy zijn geweest?

Ze had geen andere keus dan door te lopen naar haar bestemming en te bidden dat Roger nog niet in staat was geweest

om meneer McCoy tegen haar op te zetten.

Met gebogen hoofd en de angst op haar hielen liep ze om een stapel vaten met zout heen, van de kade naar de hoofdstraat. De aanhoudende regen sijpelde door haar versleten jurk en versterkte de stank van rioolwater dat in de rivier de Saint Lawrence werd geloosd. Haar voeten zakten weg in de modder, waardoor ze minder snel kon lopen dan ze wilde.

Onderweg naar Londen en op de Atlantische Oceaan had ze gebeden dat God haar zou leiden en Hij haar naar de vrijheid zou brengen. Nu bad ze ook dat Roger haar op de kade niet had gezien. Ze kon zich niet voorstellen dat het Gods wil was dat ze met Roger zou trouwen. Een leven als zijn echtgenote kon ze niet verdragen. Dat begreep God vast wel.

Zonder te stoppen liep ze de straat verder in en probeerde op te gaan in de drukte rondom de haven.

Hoe verder ze liep, hoe stiller het op straat werd. De zon begon al onder te gaan, maar de regen bleef maar neerdalen uit de dikke wolken. Kaarslicht flikkerde achter de ramen van de dicht op elkaar gebouwde huizen die ze passeerde langs de oever van de rivier. De geur van geroosterd vlees vermengde zich met de stank van het water en dreigde haar maag weer van streek te maken.

Ze liep de heuvel op en keek af en toe over haar schouder. Haar longen deden zeer en haar voeten klopten. Haar spieren, die verslapt waren omdat ze wekenlang niet waren gebruikt tijdens de reis, brandden van de inspanning. Ze werd licht in haar hoofd en bleef staan om tegen een huis te leunen dat direct aan de straat stond. Hoe ver zou ze deze heuvel nog op moeten klimmen voordat ze het huis van meneer McCoy vond?

Een groepje mannen kwam een café uit lopen, waarbij ook allerlei vrolijke geluiden vanuit het etablissement naar buiten stroomden. Ze trok zich zover mogelijk terug in de schaduw en keek zwijgend toe hoe de mannen passeerden met de geur van alcohol in hun kielzog. Na twee jaar in één huis met Roger was ze wantrouwig geworden tegenover mannen die hadden

gedronken. De overtocht had haar wantrouwen alleen maar versterkt.

Zodra de feestvierders uit het zicht waren, liep ze snel verder.

De regen ging inmiddels over in natte sneeuw. Kuchend ploeterde Charlotte verder, maar toen de modder begon te bevriezen en zich in de zachte zolen van haar versleten schoenen boorde, wist ze zeker dat ze ofwel hier in deze straat van Montreal zou sterven, ofwel dat Roger haar zou vinden. Ze wist niet welke uitkomst erger was.

Net toen ze de hoop wilde opgeven, zag ze het: een huis dat voldeed aan de beschrijving die ze had gekregen.

‘Lieve Heer,’ fluisterde ze, waarna ze de straat overstak, onbedaarlijk bibberend van de kou, ‘moge dit de toevlucht zijn die ik zoek.’

Na de poort te hebben geopend, liep ze de tuin in en keek nog een keer achterom of ze niet werd gevolgd. Alles was stil. De natte sneeuw veranderde nu in ijskristallen die op haar onbedekte gezicht en handen vielen. Ze deed het hek dicht, liep het pad op naar de voordeur en klopte aan.

Vanuit een van de ramen van het huis viel er licht op de bevroren grond. Verleidelijke rook steeg op uit een schoorsteen, wat beloofde dat het binnen warm was, terwijl de boom in de voortuin heen en weer zwiepte in de wind.

De deur ging open en daar stond een oudere man die langs zijn neus op haar neerkeek. ‘Ja?’

‘Is meneer McCoy thuis?’ Haar stem trilde van de kou en de angst.

Hij tuitte zijn lippen en liet zijn afkeurende blik van top tot teen over haar heen glijden. Ze zag er vast vreselijk uit. De elegante jurken, het verzorgde kapsel en de zachte muiltjes uit haar verleden waren verdwenen. In plaats daarvan droeg ze de versleten en vuile jurk die ze niet meer had gewassen sinds ze zes weken eerder uit Blissfield Manor was ontsnapt – net zo min als de groezelige lokken van haar kastanjebruine haar – en de schoenen met dunne zolen die ze niet meer had

uitgedaan sinds ze die in haar slaapkamer had aangetrokken. Ze had tenslotte op elk moment uit elke situatie moeten kunnen ontsnappen.

Charlotte had Engeland verlaten als een dame en was als een bedelares gearriveerd in de Nieuwe Wereld. Maar als ze op die manier in Grand Portage kon komen, in de veiligheid van Stephens armen, zou dat al het leed waard zijn.

‘Wie kan ik zeggen dat er is?’ Het lange, hangende gezicht van de man vertoonde rimpels.

Sinds ze uit Blissfield Manor was vertrokken, had ze haar echte naam niet meer gebruikt en ze zag ertegenop om die nu wel te noemen, voor het geval Roger naar haar had geïnformeerd. Trouwens, meneer McCoy zou geen idee hebben wie ze was, maar één naam kende hij wel. ‘Zeg hem alstublieft dat ik een vriendin ben van meneer Stephen Corning.’

De butler bekeek Charlotte nog even aandachtig. ‘U kunt naar de dienstingang gaan en daar wachten.’

Zonder enige waarschuwing deed hij de deur dicht en liet haar alleen in de bittere kou achter.

Door de verleiding van een warme keuken voelde ze zich minder vernederd nu ze naar de dienstingang werd verwezen. In de afgelopen zes weken had Charlotte wel grotere beproevingen doorstaan en ze wist zeker dat er haar de komende maanden nog meer te wachten stonden, als meneer McCoy akkoord ging met haar verzoek.

Achter het huis werd ze begroet door een ander licht vanuit een raam naast een eenvoudige deur. Na zachtjes te hebben aangeklopt, werd die geopend door een vrouw die er net zo ongestavrij uitzag als de man aan de voorzijde.

‘Nou, kom dan naar binnen,’ zei ze kortaf. ‘Blijf daar niet staan, anders ontsnapt de warmte.’

Charlotte gehoorzaamde en viel van uitputting bijna de keuken in. Ze legde haar hand op de rug van een stoel, terwijl de oudere vrouw de deur dichtdeed.

‘De meester wordt geroepen,’ zei de vrouw ongeduldig.

‘Maar het is me een raadsel waarom hij zich zou moeten bezighouden met iemand zoals jij. Tenslotte zorgt hij voor zijn moeder en is het al erg laat.’

‘Is meneer McCoy thuis?’ Charlotte viel bijna ter plekke neer van opluchting. Zonder het te vragen liet ze zich op een stoel zakken en nam de warmte van de grote open haard gulzig in zich op.

‘Jazeker.’ De vrouw ging verder met haar werk. Ze legde een blok hout op het vuur en roerde in een ketel die aan een haak boven de vlammen hing. De geur van stoofpot prikkelde de neus van Charlotte en deed haar maag knorren. Een brood lag binnen handbereik op een snijplank en ze moest zich vreselijk inhouden om haar handen thuis te houden. Zonder het schommelen en deinen van een schip, voor de eerste keer in zes weken, kwam ineens haar eetlust weer terug.

De vrouw bood Charlotte niets te eten aan. In plaats daarvan keek ze af en toe naar haar, ongetwijfeld om er zeker van te zijn dat Charlotte niets ontvreemde. Nog nooit had iemand met zo veel wantrouwen naar Charlotte gekeken. Het was een beschamend gevoel dat ze helemaal niet prettig vond en ze vroeg zich af hoe vaak ze zelf had neergekeken op mensen uit een lagere klasse, gewoon omdat ze honger hadden of berooid waren.

Heer, vergeef me, bad ze voortdurend.

Charlotte zette haar natte hoed af en legde die op haar schoot.

Met elke minuut die verstreek, groeide Charlottes onbehagen. Ze schrok op van elk kraakje, elke bons en elk gebrom buiten de keuken. Hoelang had ze nog voordat Roger haar zou vinden?

Toen er eindelijk een binnendeur openging, schrok Charlotte van het geluid en probeerde ze op te staan, maar ze verloor haar evenwicht omdat de kamer begon te draaien.

‘Rustig aan, meisje.’ Een enorme man liep op haar af en pakte haar bij haar taille vast om haar weer op de stoel neer te zetten.

Zelfs in haar paniekerige toestand was ze zich bewust van zijn knappe gelaatstrekken en vriendelijke, bruine ogen. ‘Mevrouw Mallarme,’ zei hij rustig met een zwaar Schots accent, ‘waarom hebt u dit meisje niets te eten en te drinken gegeven?’

‘Zodat elke bedelaar naar onze achterdeur komt?’ vroeg de vrouw met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Die zijn geen haar beter dan zwerfkatten, echt niet.’

Hij wierp mevrouw Mallarme een afkeurende blik toe en reikte toen naar een aardewerken kan om een glas melk in te schenken. ‘Dat meisje mag hier niet in mijn keuken flauwvallen. Geef haar alstublieft iets te eten.’

Charlotte probeerde niet terug te deinzen voor de man. Had Roger al met hem gesproken? Het deed er niet meer toe. Ze was nu zover gekomen en zou niet voor hem terugdeinzen. Ze was ook te zwak en te moe om verder te gaan. Hij was goed gekleed, hoewel hij geen jasje aanhad en de bovenste knoop van zijn witte overhemd los was. Zijn strakke broek, die dikke, gespierde benen verraadde, was in zijn hoge laarzen gestopt. Zijn donkere haar leek onlangs te zijn geknipt, hoewel hij het iets langer droeg dan de meeste mannen. Het golfde op een onhandelbare manier en hij moest het telkens ongeduldig achter zijn oren stoppen. Hij was gladgeschoren en had lange, donkere bakkebaarden, net zo donkerbruin als zijn haar. Ze gaven zijn gezicht een slanke, krachtige uitstraling.

Ze pakte het glas aan dat hij aanbood en probeerde als een dame te drinken, maar haar handen trilden en ze morste melk op haar jurk. Van schaamte begonnen haar wangen te gloeien, maar hij leek het niet op te merken.

Hij sloeg zijn armen over elkaar en keek op haar neer. ‘Waarom heb je naar mij gevraagd?’

‘B-Bent u meneer McCoy?’

‘Ja.’

‘Meneer Reid McCoy?’

Hij knikte. ‘Ja.’

Vol wanhoop en met het laatste beetje energie dat ze nog

had vroeg ze: 'En kent u meneer Stephen Corning?'

Meneer McCoy bekeek haar even aandachtig, terwijl nieuwsgierigheid en voorzichtigheid met elkaar streden in zijn sprekende, bruine ogen. Toen zei hij langzaam: 'Ja.'

Het glas melk trilde nog steeds in haar handen en dus zette ze het op de tafel. Ze wilde zo ver mogelijk bij Roger vandaan zijn en wilde niet langer dan nodig hier blijven, maar er waren dingen die meneer McCoy moest weten. 'En weet u nog dat u in het krijt staat bij Stephen?'

Meneer McCoy torende boven haar uit en zijn donkere ogen waren alert. 'Hij heeft mijn leven gered. Dat kan ik niet zomaar vergeten.'

Charlotte deed haar ogen dicht en beet op haar onderlip in een poging niet te gaan huilen. Ze had Reid McCoy gevonden en zoals Stephen in zijn brief had beloofd, was hij hem iets verschuldigd, een schuld die haar hopelijk in staat zou stellen om met hem mee te reizen naar Grand Portage.

Ze deed haar ogen weer open en stond met trillende benen op. 'Ik ben vanuit Engeland hierheen gekomen om die schuld namens Stephen op te eisen.'

'Wat geeft jou het recht om zoiets te doen?'

'Ik ben zijn verloofde.'

In eerste instantie keek meneer McCoy vooral ongelovig, daarna op zijn hoede en uiteindelijk geïrriteerd. 'Je wilt dus geld?'

'I-Ik wil uw geld niet.' Ze zette een stap in zijn richting en alles om haar heen begon weer te draaien. 'Ik moet naar Stephen toe, in Grand Portage.'

Zijn antwoord hoorde Charlotte niet meer.

Voordat Reid antwoord kon geven, draaiden de ogen van het meisje weg en viel ze voorover tegen zijn borst.

'Lieve help!' riep mevrouw Mallarme uit.

Reid tilde de jonge vrouw in zijn armen en van schrik

spanden zijn spieren zich aan. Hij had hier geen tijd voor – hij had al genoeg aan zijn hoofd met zijn moeder, die nog steeds lag te huilen in haar slaapkamer. Door zijn plan om eerder die dag uit Montreal te vertrekken, was al een streep gehaald toen hij gedwongen was een dokter te laten komen om zijn hysterische moeder te kalmeren. Hij had die dag zijn tijd moeten verdelen tussen de haven, waar zijn kano's in gereedheid werden gebracht voor de reis, en het bed van zijn moeder, die hem smeekte om niet weg te gaan.

Het meisje woog bijna niets. Haar vuile jurk hing losjes om haar uitgemergelde lijf, maar door de manier waarop ze sprak en zich bewoog, wist hij zeker dat ze van goede komaf was. Het idee dat zo'n jonge en goedopgeleide vrouw de verloofde van Stephen Corning was, was nauwelijks te geloven. Maar hoe wist ze over de schuld en waarom was ze hier smekend op zijn stoep beland als het niet waar was?

Hij wendde zich tot de huishoudster. 'Ik denk dat ze vannacht hier moet blijven.'

Mevrouw Mallarme zette grote ogen op. 'U neemt haar toch zeker niet in huis?'

Hij liep al richting de deur naar de hal. 'Ik heb mijn leven aan haar vriend te danken.' Zelfs als ze niet de verloofde van Stephen was, wist ze van de schuld en dat was voor hem genoeg om zijn belofte na te komen.

Haastig liep mevrouw Mallarme voor Reid uit en opende de deur, hoewel ze afkeurend met haar tong klakte.

Het meisje verroerde zich even in Reids armen terwijl hij met haar de trap op liep. Toen ze eindelijk haar ogen opendeed, waren die vol paniek en ze duwde tegen Reids borst, hoewel haar kracht totaal niet opgewassen was tegen de zijne.

'Rustig nou maar,' zei Reid met een zachte, kalme stem. 'Ik zal je geen kwaad doen.'

Een hoestbui overviel haar en toen die eindelijk afnam, verslapte haar lijf. 'Alstublieft,' smeekte ze, 'waar brengt u me naartoe?'

‘Met dit weer zet ik je niet buiten de deur. Mevrouw Mallarme brengt een kamer in gereedheid.’

Ze sloot haar ogen en leunde zwaar ademend tegen Reids borst. ‘En u weet zeker dat u Stephen kent?’

‘Ja.’ Hij probeerde niet te lachen. Ze klonk als een klein meisje dat gerustgesteld wilde worden.

Ze greep zijn overhemd vast, nog steeds met haar ogen dicht, alsof ze niet de kracht had om ze open te doen. ‘En u brengt me naar hem toe?’

Zijn goede bui verdween op slag. Het idee dat hij haar mee zou nemen naar de wildernis, was belachelijk. Zelfs als het was toegestaan, betwijfelde hij of ze het daar een week zou overleven. ‘Dat kan ik niet doen.’

De paniek keerde terug in haar grote ogen. ‘Maar ik moet naar hem toe. Hij is de enige die me kan beschermen tegen Roger.’

Hij wilde haar dramatische gedrag niet aanmoedigen, maar haar ook niet nog verder van streek maken. ‘Morgenochtend ziet alles er vast beter uit.’

Ze schudde haar hoofd krachtiger dan hij voor mogelijk had gehouden. ‘Mijn voogd is me over de oceaan gevolgd. Als hij me vindt, zal hij me dwingen met hem te trouwen. Ik kan nergens anders naartoe.’

Mevrouw Mallarme opende een deur bovenaan de trap en droeg een kaars de koele kamer binnen.

‘Wilt u alstublieft een vuur aansteken,’ zei hij tegen de huishoudster om alles zo snel mogelijk achter de rug te hebben. Hij had tenslotte nog tientallen andere zaken die zijn aandacht vroegen aan de vooravond van zijn vertrek. Zijn mannen stonden te popelen om te vertrekken en waren al gefrustreerd door de vertraging.

‘Ik kan niet terug,’ ging de jongedame verder. ‘Hij zal me dwingen om met hem te trouwen zodat hij de controle krijgt over mijn erfenis. Hij is slecht en zal alles doen om te krijgen wat hij wil.’

‘Ze ijlt door de koorts, ik zeg het u,’ zei mevrouw Mallarme terwijl ze vlak bij de haard knielde.

Opnieuw greep ze het overhemd van Reid vast. ‘Ik ijl niet. Hij heeft me in mijn eigen huis gevangengehouden sinds mijn ouders twee jaar geleden zijn overleden, in afwachting van de dag dat ik meerderjarig zou worden.’

Reid zette haar neer en wachtte totdat ze stevig stond, waarna hij de dekens van het bed opensloeg. ‘Probeer wat te rusten. Ik zal een dokter laten komen.’

Ze reikte naar hem toen hij zich omdraaide om weg te gaan. ‘Is Roger hier al geweest?’

De wanhoop in haar ogen en haar stem deden hem uiteindelijk aarzelen. ‘Nee.’

‘Alstublieft,’ smeekte ze. ‘Als hij mij hier komt zoeken, zeg hem dan niet dat ik hier ben. Hij zal tegen u liegen en u alles laten geloven wat hij maar wil.’

Mevrouw Mallarme wierp even een blik naar Reid vanaf haar plek bij de haard, duidelijk geïrriteerd en niet overtuigd.

Het meisje pakte zijn arm beet. ‘Ik smeeek het u, help mij alstublieft. Zeg tegen niemand dat ik hier in uw huis ben. Als u het niet voor mij doet, doe het dan voor Stephen.’

Ze was duidelijk radeloos en doodsbang. Hij zou haar geruststellen, al was het maar om haar te kalmeren. ‘Je bent veilig hier. Ik zeg het tegen niemand.’

Zijn belofte leek haar de laatste krachten te ontnemen en ze zakte op het bed in elkaar. ‘Dank u. Stephen zei al dat ik u kon vertrouwen.’

Reid had twee seizoenen met Stephen Corning gewerkt toen Stephen net als assistent-klerk in dienst was bij de North West Company. De herinnering aan de dag dat Reid bijna was verdronken, toen zijn volgeladen kano was gekapseisd en hij bewusteloos was geraakt omdat hij met zijn hoofd tegen een steen was geslagen, kwamen wazig in hem naar boven. Toen hij niet boven water was gekomen, was Stephen in het ijskoude water gedoken en had Reid in veiligheid gebracht. Nadat Reid

weer bij bewustzijn was gekomen, had hij Stephen de belofte gedaan dat hij de schuld zou terugbetalen, op welke manier Stephen dat maar wilde.

En nu was hier dat meisje, drie jaar later, en eiste de schuld op in Stephens naam op het meest ongelegen moment dat ze had kunnen kiezen.

‘Ik heb je naam niet verstaan,’ zei hij.

Ze tilde haar kin op en voor het eerst ving hij een glimp van zelfvertrouwen op in haar bruine ogen. ‘Lady Charlotte Fairfax, dochter van wijlen de hooggeboren Thomas Fairfax, graaf van Warwick.’

Mevrouw Mallarme stond op en sloeg haar ogen ten hemel. ‘En dan ben ik lady Edith Mallarme.’ Ze snoof.

Reid had genoeg van zijn huishoudster. ‘Breng het meisje wat eten en vlug wat.’

Met getuile lippen verliet de huishoudster de kamer, waarbij ze de deur wijd open liet staan.

‘Mijn vader wás lord Thomas Fairfax, graaf van Warwick,’ zei lady Charlotte ernstig, nu in onberispelijk Engels. ‘Zijn adellijke titel is geërfd door zijn verre neef, maar de neef van mijn moeder, Roger Rutherford, werd benoemd tot mijn voogd tot mijn achttiende.’ Ze kon nauwelijks praten door het hoesten. ‘Hij is uit op het huis en mijn geld, maar kan dat alleen krijgen wanneer hij met me trouwt.’

Het medeleven dat Reid vanbinnen voelde, was in strijd met zijn ongeduld. Als haar verhaal waar was en ze in groot gevaar verkeerde, was Reid het aan zijn eer verplicht om haar te helpen. Het minste wat hij kon doen was een beetje empathie tonen. ‘Rustig maar.’ Hij hurkte voor haar neer. Ze was zo jong en zo broos dat hij bang was dat ze niet lang genoeg zou leven om haar verhaal te vertellen. Maar eerst moest ze slapen. ‘Probeer wat te rusten.’

‘Ik moet naar Stephen,’ zei Charlotte. ‘Hij zei dat u me bij hem kon brengen.’

‘Maar dat is onmogelijk. Europese vrouwen zijn binnen de

bonthandel niet toegestaan.' En zelfs als dat wel zo was, was ze in haar toestand niet in staat om de lange reis te maken.

'Ik moet naar Stephen toe.'

'Maar dat kan niet.'

'Kunt u me niet stiekem meenemen?'

'Het is een reis van meer dan vijftienhonderd kilometer, over meren, rivieren en kilometerslange draagpaden,' zei hij met al het geduld dat hij kon opbrengen. 'Dat is geen plek voor een dame.'

Haar ogen vulden zich met tranen en ze wendde haar gezicht af. Daarna zuchtte ze diep en veegde over haar gezicht. 'Als u me niet kunt helpen, dan vind ik zelf wel een manier om daar te komen.'

Hij had een hekel aan tranen, vooral bij een mooi meisje dat al meer dan genoeg leed had moeten doorstaan. 'Er is al meer dan honderdvijftig jaar geen Europese vrouw meer geweest binnen de bonthandel,' zei hij grimmig, in een poging zich niet te laten vermurwen door haar tranen. 'Het bleek te gevaarlijk en te zwaar.'

'Maar Stephen zei dat u me mee kunt nemen.' Ze keek hem weer aan met wanhoop in haar ogen. 'Het is de enige hoop die me op de been heeft gehouden tijdens de zware reis hiernaartoe. Hij zei dat als ik ooit hulp nodig had, u wel een manier zou vinden om mij bij hem te brengen.'

Haar woorden waren zowel openhartig als verontrustend. 'Wat kan Stephen voor je doen?'

'Zodra Stephen en ik getrouwd zijn, heeft Roger geen controle meer over mij.'

'Ik zal Stephen op de hoogte brengen en dan kan hij naar je toe komen, hier in Montreal.'

'Nee.' Haar ogen vulden zich met angst. 'Dat duurt maanden. Voordat hij terug is, zal Roger me vinden. Dat weet ik zeker. En dan is het te laat. Trouwens, ik heb geen plek om te wonen, niets te eten en geen echte vaardigheden om werk te vinden.'

Reid wilde haar aanbieden om in zijn huis te wonen, maar dat zou zijn moeder nooit toestaan. En zijn personeel zou lady Charlotte op geen enkele manier tegen haar voogd kunnen beschermen.

‘Neem me mee,’ smeekte de jongedame opnieuw en ze klampte zich vast aan zijn mouw. ‘Ik zal me verkleden als man en alles doen wat van me gevraagd wordt.’

Hij stond op en sloeg zijn armen over elkaar. Het was onmogelijk. ‘Het leven van een bonthandelaar is gevaarlijk, onvoorspelbaar en onbetamelijk voor een dame. Ik kan dat nooit toestaan. Ik zou je leven op het spel zetten als ik je mee zou nemen naar het binnenland, om nog maar te zwijgen over mijn eigen baan.’

Op de een of andere manier vond ze de kracht om te gaan staan. ‘U zet mijn leven juist op het spel als u het niet doet. Alstublieft, laat me meegaan, verkleed als man.’

Reid liep naar de haard en legde een houtblok op de kleine vlammen. Niemand zou geloven dat deze jonge vrouw een man was, maar ze zou wel voor een jongen kunnen doorgaan. Het was niet ongebruikelijk voor een jongen van vijftien of zestien om als assistent-klerk de bonthandel in te gaan, vooral niet met een goede opleiding. Reid was zelf als assistent-klerk in de handel terechtgekomen toen hij vijftien was en had zich opgewerkt tot hoofdklerk. Hij stond op het punt om vennoot te worden en zijn eigen aandeel in de North West Company te bezitten, wat hem voor de rest van zijn leven een inkomen zou garanderen, voor hem en zijn moeder. Hij kon niet zijn hele carrière riskeren voor lady Charlotte Fairfax, ongeacht wat hij Stephen verschuldigd was.

Mevrouw Mallarme kwam terug met een dampende kom stoofpot op een houten dienblad.

‘Er is een man die u wil spreken, meneer.’ Ze zette het blad op een tafel en knikte naar lady Charlotte. ‘Hij zei dat hij Roger Rutherford heet.’

Charlotte keek met een wilde blik naar Reid en keek ver-

volgens de kamer rond als een in het nauw gedreven dier dat geen kans ziet om te ontsnappen.

Reid wist niet of het verhaal van het meisje waar was, maar hij kon haar ook niet uitleveren aan iemand voor wie ze bang was, in ieder geval niet totdat hij meneer Rutherford had gesproken en de waarheid had achterhaald.

1803 Om een gedwongen huwelijk met haar gewetenloze voogd te voorkomen, ziet Lady Charlotte Fairfax maar één uitweg: vluchten. Haar laatste hoop ligt aan de andere kant van de oceaan, bij de man met wie ze in het geheim verloofd is. Om hem te bereiken klopt ze aan bij bonthandelaar Reid McCoy, een vriend die bij haar verloofde in het krijt staat.

Reid McCoy is een man van zijn woord. Dus helpt hij Charlotte, ook al zet hij daarmee zijn eigen toekomst op het spel. Met Charlottes voogd op de hielen trekken ze samen door het woeste landschap. Maar hoe verder de reis vordert, hoe moeilijker het wordt om te negeren wat er tussen hen groeit. Misschien schuilt het grootste gevaar wel niet in de wildernis, maar in hun eigen hart...

GABRIELLE MEYER schrijft historische romans geïnspireerd op echte mensen, plaatsen en gebeurtenissen. In haar *Vrouwen van de wildernis*-serie neemt ze de lezer mee op avontuur met eigenzinnige en moedige vrouwen.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029741903 NUR 342

9 789029 741903